

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΤΟΥ. Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΠΩΣ ΕΓΙΝΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου και τέλος)

—Δεν ξέρεις πώς έβλε από τους ειςώνους θα περάσουν ;... μού ελετε αδιάφορα.



—Βρέ παιδί...τί γίνεται ;...

Χτύπησα, λοιπόν, τὸ ἄλογο καὶ δρόμο, σάν ἀστρατή.

Ἄπὸ πίσω μὸν ἀκούγονταν τοῦ Τραγιαννοῦ τ' ἀγκομαχητὸ καὶ τοῦ εὐζώνου τὸ κλαυθιρὸ τραγουδί, ποὺ ὄσο πύχνα καὶ ἔδουν :

Ἄν στώπε ὁ ἥλιος, νὰ μὴ βγῆ, τ' ἀστρί, νὰ μὴν ξημερωθῆ...

Σὰν ἔβλεπα στὴ Στρομόνισσα, χτυποῖσε στὴν ἐκκλησίαν ὁ ἔσπερινός...

—Ποῦ νὰ πάω ;

Τὸ ὄχημα τῆς δειλινῆς καμάρνας μὸν ἔφερε πολλὲς ιδέες καὶ σκέψεις στὸ μυαλό.

Θυμήθηκα ὅτι Μητροπολίτης τότε τῆς Στρομόνισσας ἦταν ὁ κ. Ἀρσένιος, Μητροπολίτης σήμερα Λαοσίσης.

Ἐνας κελὸς τοῦ ἔθνους καὶ τῆς ἐκκλησίας μαχητῆς, ποὺ μὸν τὸν γνώρισε, κατὰ τὸ διάστημα τὸ μεταξὺ τῶν δύο πολέμων, στὴ Θεσσαλονίκη, ὁ φίλος καὶ τότε καὶ τώρα—ἂν καὶ μᾶς χωρίσανε πολιτικὲς ιδέες— κ. Χατζηγεωργίου, Στρομόνισσης παλαιῶς καὶ ἀπὸ τοὺς δρᾶσαντας στὸν ἀγῶνα, πολιτικῆς καὶ χροῖνα τὰ κατωῖνα καὶ βουλευτῆς μετέπειτα Θεσσαλονίκης. Εἶχαμε μάλιστα συνιδεῖθαι ποὺν καὶ εἶχαμε πολλὲς φορές διασκεδάσει μὲ τὸν Ἀρσένιο, ὅπως μποροῦν νὰ διασκεδάσῃ ἕνας τερωμένος, σερμνός καὶ σοβαρός, καὶ μάλιστα ἐκείνης τῆς ἡμέρας, μέσα στὸ σπίτι του.

Ἐβλεπο ἄκουμα ἐδῶ πού γράφο— ἂν καὶ χροῖνα ἔχω νὰ τὸν δῶ— τὰ ἔξηντα, τὰ γελαστὰ καὶ γεμάτα σιβίξες γαλιάνο τὸν μάτια καὶ τὸ πάντα ζωηρὰ καὶ φρέσκο πρόσωπό του, καὶ ἀκούω τὴν καλὴ φωνή του νὰ μὲ προσφωνεῖ, ὅπως τ' ἀπόγευμα ἐκεῖνο εἰς τὴν Στρομόνισσα :

—Βρεεεεε παιδί, τί γίνεται ;... Ποῦ βρισκόσαι ; Ποῦ εἶσαι ; Καὶ πὼς γλίτωσες ;...

—Ἐγώσα τὰ πάντα, τοῦ ἀπάντησα, ἀπὸ τὸ φόβο τῆς χολέρας, καὶ μονάχα τὸν ἐμπιστευτικὸ φάκελλο δὲν ἔχασα...

—Καὶ ἀπὸ πού ἔρχσαι ; μὲ ξαναρώτησε.

—Ἀπὸ ἐδῶ ἀπάντο, τοῦ εἶπα, ἀπὸ τὸ Μάλλεσα.

Καὶ τοῦ ἔδειξα πρὸς τὰ μακριά, ποὺ διαγραφόνταν στὸ βάθος τοῦ ὄριοντος, ἄερα μακριά, ψηλὸ καὶ βαθιὸ κινόμα, τὸ ὄρος !

—Ἀπὸ τὸ Μάλλεσα ! μὸς ξαναεἶπε, σὴν νὰ μὴν ἄκουσε καλά. Καὶ ἤρθετε μοναχός σου ;

—Οἰουμέναχος !

—Καὶ πὼς γλίτωσες ;

—Μὲ φίλασε ὁ Θεὸς καὶ αἰ...μέλλουσα εὐχαί σου !

—Πιὸ παλαβο, μὸς πρόσθεσε, μάλλον σὴν νὰ μίλαγε στὸν ἐαυτό του, ἦσαν ἐκεῖνοι πού σ' ἔστειλαν !...

Τὰ ἴδια μὸς εἶπε κατόπιν καὶ ὁ συνταγματάρχης, ὁ Χρῆστος ὁ Νταλιάνης, στὸν ὅποιο ἔδωσα τὸν φάκελλο, ποὺ μὸς εἶχε εἶδει μὲ τὸ τάγμα του ἢ σινταγμά του, καὶ ἀνέλαβε προσωρινῶς τὸ Φρουραρχεῖο τῆς Στρομόνισσας, ὅπου να ἔλθουν καὶ τὰ ἄλλα τμήματα τοῦ προελαύνοντος στρατοῦ μας.

—Ἐλα, μὸς λέγει ὁ Ἀρσένιος, καὶ πάμε στὴ Μητρόπολι νὰ σὲ φιλοσηνησω...

—Χολέρα δὲν ἔχετε ἐκεῖ ;...

—Χολέρα !...Τὴ χολέρα φοβάσασα, μὸς εἶπε ὁ Ἀρσένιος, καὶ τοὺς Βουλγάρους, ἀπ' τοὺς ἀπολύτως πραγματικὰ κινδυνέψαν, δὲν τοὺς σκέφτηκα διόλου !...

—Τοὺς Βουλγάρους, τοῦ ἀπάντησα, δὲν τοὺς φοβάμαι, γιατί ἔπαι τοὺς συναντήσαμε, τοὺς τσακίσαμε, ἀλλὰ ἡ χολέρα εἶνε ἐκεῖνη ποὺ μᾶς νίκησε καὶ πάει νὰ μᾶς τσακίσῃ !...

—Μόνον ἐσένα ἡ χολέρα νίκησε !... Οἱ ἄλλοι τὴν νίκησαν ! Ἐκεῖ ἀπάντο δὲν ἴσχυρε φέβος πιά !... Ἐλα...

Μιά βαθεῖα κοῦτα μὲ ἔσοτό χαρφε, στὴ Μητρόπολι, ἦταν μὲ ἀναχωροῦνθους ἀπὸ τῆς Μ. γειε πού δημοῖμα στὴ ζωή μου.

—Θ' ἀργήσῃ λίγο νὰ γίνῃ τὸ φαί, μὸς λέγει ὁ Ἀρσένιος,

γιατί μᾶς ἤρθαν πολλοὶ ἀξιωματικοὶ ἀτόψε. Θέλει νὰ τοιμηθῆς τίποτα ;...

Ἄλλὰ, ὄσο νὰ γίνῃ τὸ φαί, ἐγὼ εἶχα ἀποκοιμηθῆ ἀπάντο στὸν ντυβάν.

—Ὁ Δεσπότης σὲ περιμένει γιὰ τὸ δείπνο, μὸς εἶπε σὲ λίγο ἕνας ὑπηρετῆς τοῦ Δεσποτικοῦ.

Μὰ οὔτε δείπνο ζητοῦσα, οὔτε τίποτε. Ἄλλωστε, καὶ τὸ σαλὸν καὶ ἡ τραπέζα ἦσαν γεμάτη ἀξιωματικούς, ταγματάρχους, ἀντισταγματάρχους, ἰσαποστῆς καὶ λοχαγούς. Ὅλο καὶ ἀνωτέρους !...

Πᾶς θὰ παρακαθόμωμαι ἐγὼ ;

—Ἦγνο, Δεσπότη μου, τοῦ λέω, καὶ ὄχι δέιπνο ! Ἦγνο !...

—Καλὰ, ἀλλὰ μόνον πού θὰ σὲ βάνουμε στὸ Σκενοφυλάκιο νὰ κοιμηθῆς ! Ὅλα τὰ δομάτια τῆς Μητροπόλεως τάπασαν ἀτόψε οἱ ἀξιωματικοί !...

—Βάλε με καὶ στὸ Σκενοφυλάκιο, βάλε με καὶ στὴ ντυβλάτα, καὶ ἴπου θέλει βάλε με. Νὰ κοιμηθῶ ἴπου καί κίτου κ' ἄλλο δὲν ἔχω !...

Ἐνας ὑπηρετῆς, μὲ ἕνα κεράκι ἀναμμένο, μ' ὄδηγησε σὲ μιὰ κάμαρη, στενὴ καὶ σκοτεινὴ. Στὴν ἄκρη λένωσκε ἕνε μικρὸ κρεβάτι. Ἄλλο τίποτα δὲν χότταζε. Ἐπὶσα βαρεῖά, σὴν πεθαμένος...

—Νὰ ὄσωτο τὸ κερί ; μὸς εἶπε ὁ ἀπάλληλος.

Τὸ τοποθέτησε σὲ μιὰ καρέκλα δίπλα μου καὶ τὸσβισε.

—Σ' ὄρωγο καὶ τὰ σπῆρα ! οὐπτε.

Πίστες ἄφνης κοιμήθηκα, δὲν ἔξω.

Τὴ νύχτα ὄμως ἀσθονόμωμαι πὼς χροῖνα. Τὰ σεντόνια δὲν μὸς φτάναν. Σηκώθηκα, λοιπόν, καὶ πιασάτεμα τοὺς τοῖχους, ἠμῶς βροῦ τίποτε ρουχα γιὰ νὰ σκεπαστῶ.

Κ' ἔπασα ἀλθῆια κατὶ πράγματα χοντρά, ἀδρά, τραχειὰ στὴν ἀφῆ, ποὺ τὰ πῆρα γιὰ καπέττες, καὶ κατὶ ἄλλα, λεπτὰ καὶ μαλακά, ποὺ νόμισα πὼς εἶνε φουστάνια γυναικῶν !...

Τὶ θέλαν τὰ γυναικεία φουστάνια στὸ Σκενοφυλάκιο καὶ ἴδιος στὴ Μητρόπολι, οὔτε καρὸ εἶχα, οὔτε καὶ ἀνάγκη εἶχα γιὰ νὰ τὸ σκεφτῶ. Ὅποτε καλὰ—καλὰ τί ἦταν καὶ Σκενοφυλάκιο ἐγγυρῆσα. Ἐξέينو πού μὲ ἐνδιέφερε, ἦταν νὰ σκεπαστῶ μ' αὐτὰ, γιὰ νὰ μὴν κροῖνω ! Καὶ σκεπάστηκα βαρεῖά, τόσο βαρεῖά, ποὺ βυθίστηκα καὶ σ' ἄλλον πάλι ἔπινο !...

Ὅπως ἀρκετῆ θὰ κοιμήθηκα, καὶ ὅταν, χωρτασμένο ἀπὸ ἔπινο, ἔξηνθηκα, ἡ νύχτα ἦταν ἀκόμα βαθεῖα καὶ σκοτεινὴ. Γιῦσια, στρογγυλῖσια, ξανακοιμήθηκα καὶ ξαναξέπνησα. Βαθὴ καὶ ἀδιατάκτο σκατάδι γυρο...

Μορὲ τὴ νύχτα ἀτέλειωτη εἶνε αὐτὴ ; ἐσκέφτηκα. Μὴ χάλιασε ὁ κόσμος ;

Παῶ ὄλη ὄμο; τῆ νύχτα τὴ βαθεῖα, ἀκούω ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὸν τοῖχο κῶμο, νὰ διαβαῖν, νὰ κινηθῆ, νὰ μιλᾶν... Ὅσιμς διάφορες, ὁρεκτικῆς, μωσχομυρῖζαν. Δοχεῖα ἀκούω νὰ κροῖνω !

—Θὰ εἶνε οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ νέου τάγματος, ποὺ φεύγουν νύχτα ; σκέφτηκα.

Δοκίμασα νὰ κοιμηθῶ καὶ πάλι, ἀλλὰ δὲν μποροῦσα.

Κοικοιμώθηκα. Μερκὰ ἀπὸ τὰ σκεπασμάτο, ποὺ πῆρα ἀπὸ τοὺς τοῖχους, μὸς γοατσονῖκανε τὸ πρόσωπο, καὶ ἄλλα, καὶ μαλακά καὶ τὰ νεταξωτά, σὴν νὰ μὲ χάιδεωαν.

—Καὶ πάλι ἡ γυναικεία, σκέφτηκα, ἔστο κ' ἂν εἶνε αὐτὸ ἐδῶ τὸ πούκαμισο ἢ τὸ μεσοφοῦστάνο τῆς, μὸς κάνει συντροφιὰ !... Ἄς εἶνε εὐλογημένη !...

Καὶ ἄρχισα νὰ σκέπτομαι, νὰ σκέπτομαι, νὰ συλλογιώμαι κροαομένα καὶ νὰ διαδέλω μέλλοντα καὶ νὰ πλάτω, νὰ πλάττω μὲ τὴ φαντασία !...

Τὶ εἶνε ἡ ζωὴ !...

Ποῦς νὰ μὸς τῶλεγε, ἐδῶ καὶ ἕνα χροῖνο, ποὺ ἦμουνα στὴν Ἀντιγόνη, στὴν Κωνσταντινούπολι, μαζὸ μὲ τὸν Καλέουρα, ὅτι ἐφέτος θὰ κοιμᾶ.



—Σεβασμιώτατε !...



—Μηπως ἔχετε χολέρα κ' ἐδῶ μέσα ;...



Μ' ὄδηγησαν νὰ κοιμηθῶ...



Στὴν Κωνσταντινούπολι, μαζὸ μὲ τὸν Καλέουρα...

ΤΑ ΜΑΤΙΑ

Ο ΣΟΥΛΤΑΝΟΣ ΚΙ' Η ΣΟΥΛΤΑΝΑ

(Άραβική)

μα στρατιώτης, νεαγής, κατακτητής, στη Στρόφιτσα !...

—'Αλήθεια, τί να γίνεται ο Καλένας στην Πόλη ; Θυμίζον τον πά-
δάκια του. Νά μή τ'αλλάξωσαν ο Τούρκος ; Νά μή τόν πλῆξαν καί
τόν ἴδιον σπόν Τουρκικό στρατό ;

Καί μαζί μέ τόν Καλένα, τόν Σλανοῦδη, τήν Σλανοῦδαινα καί τόν
Χρῆστο τόν Χρηστοβασιλέη, σπερτοῦσαν τόν πατριωτισμό τους, τόν με-
γάλο, καί τά ὄνειρά τους... Μά νά τά ἀλλάξωσαν ἔλληστροῦσαν !...
Ποῦ γίνανε σάρα καί ὁστά !... Κι' ἐκεῖνο πού τή πραγματοποιήσαν,
εἴμαστε ἐμεῖς, ἐγώ, ἡ γενιά μας !...

—Τί δόξα καί τιμή γιά μᾶς !...
Μά δέν ἐπιφρόνινα νά ζωοφάσω, νά ἐπρηγανεύθω, καί νά τήν ἡ
ιδέα τῆς ζωέρας...
Καί τρομαγμένους ἀπό τήν μελοδρασίαν τῆς ὄψης τῆς, σκελετο-
μοινα ὅσο πού πούλ'αποφασίσει, σάν νά προλαβῶσαν νά τρομοσῶ, νά
ζαλοῦ, νά μή ἐπ' δῆ, νά μή ἐπ' πύση !...

Καί γρόνια καί πάλα ὄλοξ, ἀπό τόν φόβο τους, καί τὰ σκελετομοί-
τραχηλιά καί μελαζιά, ὅσο πολλὰ ζ' ἄν ἦσαν, δέν ἐπ' ἐξίσταναν...
Κι' ἡ ὄψς ἐπρηγόνταν... ἐπρηγόνταν, σ' ἀσπίδι δέν ἤμιέφρονε !...

—Τί διάολο συμβαίνει !...
Καί ο' ἄλλοι ὄλοξ, πού ζωοφάντα !...
—Βοή μὴν πέθανε, σπερτίζερα. Μή μ' ἔξωρε τή νύχτα ἡ γοῖτρα καί
δέν τὸ κατάλαβα !...

Καί τρομαγμένους ἀπό τήν ἰδέα τούτῃ, πετάχτηκα ἀπάνω, ἔφριξα στίς
πλάτες μου μερικά ἀπό τὰ σκελετομοί μου καί ζήτησα νά βοῦ τὸ κε-
φάλαι καί τὰ στήθα, γιά νά τ' ἀνάγω. Ἄλλῃ γὰρ κοπέλα εἶχε ἀναρραχί
κι' ὁπτε τὸ κεφάλαι βόρφα, οὔτε καί τὰ στήθα, μέσα στό παχὺ σκατάδι.
Πασιάτινα νά βοῦ τήν πόρτα, μέσα στή νύχτα τῆ βραδείᾳ τῆς κά-
μαρᾶς μου.

Μά καί ὅταν τήν βόρφα καί τήν ἄψαξα, πᾶν ἔνα
θαμπὸ σκατάδι προβάλε.

—Τί διάολο συμβαίνει !... εἶπα, καί ἄλλοσα νά γέρινα
μου νά τὸ ἀράξω, νά τὸ ἔξωρα, γιά νά φωνισθῆ ἡ
γῆ, νά λάμψη ὁ κόσμος κι' ὁ κτονιάς κι' ὁ ἦμος ν' ἀ-
νατιεῖ !...

Καί ζάπ' ἐπίσσω προήγαμ καί τὸ τραβῆκα καί τὸ
ἔξωρα καί ἄρθονο. Ἐκφυλοπίστω, γρησὸ ζωοφάνω
τὸ φῶς, μπῆρε, σάν γρησὸ πλῆμῶσα, μέσα στό Σκενο-
φάλαξο.

—Σεβασμιώτατε, τί θέλετε ; ἀκούω νά ποῦ λέη μιά
φωνή.

—Ὅταν ζωοφάνω τὰ μάτια μου, ζωοφάνω καί δέν
γνωρίζω τὸν ἑαυτό μου. Ἦσουν γρησὸ μ' ἔναν ὀδ-
γρησὸ μανδῆαν ἀποκαρῶτος τοῦ Β'ζοντιοῦ καί ἔλαμνα
καί κατέλαμνα !...

—Στῆρα, εἶπα, πέθανε καί ἄρρασε, καί ἔνα πλῆξον
σπὸν Παράδεισο, ἐν τότῳ φρονιστῶ καί ἐπ' ἀρραχίς δι-
κιάσων !...

—Σεβασμιώτατε !... ἀκούω καί πάλιν νά ποῦ λέη μιά
φωνή γνωστή.

Κυττάζω πὸ ζωοφάνω. Ἦταν ὁ παιδικὸς μου φίλος, ὁ
Ἀριστοβούλος ὁ Μαγροῦλάς, ἀπ' τὸν ἔμωρον, ἐπι-
γρησὸ σπὸν σπῆμα τοῦ Κίτσιου τοῦ Χιλιάνου.

—Βοή Ἀριστοβούλε, τοῦ λέω, ἀρρασε καί σέ !...
.....
Ἄλλῃ δέν εἶχε ἄρρασε, οὔτε ὁ Ἀριστοβούλος, οὔτε
ἐγώ, τὸν Σκενοφάλαξο, ὅπου μ' ἔβαλε νά ζωοφάνω, ἐπ' ὀλοξάσαντο ὅσα
τὰ ἑρῶ τὰ ἄρρασε, τὰ ζωοφάνωσαν καί ζωοφάνωτοῦσά, καί τὰ
μυρταλοῦσά ἰσποτινῶνα, ἡ αἰσὸς καί τὰ διαβήματα καί τὰ ἐγζόλια τοῦ
ἀρραχιστοῦ Στρομῶντιος Ἀρροῖου. Γιὰ λόγους εἰσποτινῶς, ἡ καί
γιὰ λόγους ὀλοξομικῆς ἀνάγκης, δέν ἔπαρσαν παρῶντορα διόλου, ἡ δὲ
πόρτα ἀπ' ἔξω ἐκαλύπτετο μέ μίαν ἑΠόλην, ὅπου λέγουν, κατὰ τήν
Βεζαντινὴ συνθήκη, ἔνα βαρὺ ἄλλοιο παρῶντορα, πού τὸ ἔχον ὄλοξ
ἡ πόρτες τὸν πύλῶν Μακεδονικὸν ἀρραχιστῶν, γιά νά μή ἰσποτι-
μέσα ὁ ἀρραξὸς. Γιὰ τοῦτο, ἂν καί ἡ ὄψ' ἦταν πλῆξον ἔντεκα πρὸ μεση-
μέρας, γιά μένα ἀκούω δέν εἶχε ἔμωρῶσε, γιατί ἔκρυβε τὸ φῶς ἡ
ἑΠόλην ἡ ἑΠόλην.

Καί ὅταν ζωοφάνω πὸ ζωοφάνω τὸν ἑαυτό μου, εἶδα καί τήν ἄλλη πύλῶν,
πού ἔπαρσε μέσα στό σκατάδι :

Ζητώντας σκελετομοί καί σκελετομοί, ἦμα ὅσα τὰ ἄρρασε πού ὀλοξ-
μοινασάν, τὰ ἰσποτινῶνα, τῆς ζωοφάνω καί τὸς ἑρῶς ἀρραξῶν,
καί σκελετομοί μ' αὐτά. Καί αὐτὰ ἦσαν πού μου ζωοφάνωσαν, ἀπ' τὴ
γρησὸ τους τὰ κεντήματα, τὸ πρόσωπο, καί αὐτὰ ἦσαν τὰ μετᾶστοῦ
καί μετᾶστοῦ, τὰ...γρησῶνα, ὅπου νόμῶ ζωοφάνω, πού μ' ἔδωσαν.

Καί αὐτὰ ἦσαν πού ἐπρηγῶσαν τὸν Ἀριστοβούλο καί τὸς ἄλλους
τοῦς στρατιώτες, πού ζωοφάνωσαν τρησῶς ἀπ' ἔξω, σπὸν διάδρομο, καί
μὲ προσωφῶντορα, σάν μὲ εἶδαν νά προβάλλω τολιμῶντος ἔτσι, νομῶ-
ζόντας μέ γιά Δεσποτῆ, ἔτοιμο γιά νά ἰσποτιγῆ !...

—Σεβασμιώτατε !... Σεβασμιώτατε !...
"Ἄς ἔχουν τήν εὐχή μου !... ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ
Κατῶς, νερὸ πού τρέχει ἀπὸ τὰ περῶματα καί γλισσοῦ γρησῶνα,
διώχων τὸν ἄνδρα ἀπὸ τὸ σπίτι.

Ὁ λόκος σπὸν μέρος πού βόρφα προβάει, ζηταίε νά βοῦ κι' ἄλλο.

Μιά φορὰ κι' ἔναν καιρὸ ἦταν ἕνας σουλτᾶνος καί μιὰ σουλτᾶνα, πού
ζωοφάνωσαν διὸ γειτονιά καὶ βασιλεία. Ὁ σουλτᾶνος κι' ἡ σουλτᾶνα ἔ-
τρεφαν τέτοιον μῖσος ὁ ἕνας ἐναντίον τοῦ ἄλλου, ὅστε πολεμοῦσαν δια-
κῶς μετᾶξὺ τους.

Μά κάποτε, φρουράτα ὀλοξόληρα ἀπὸ γρησῶντες ἔμωσαν σπᾶ σπῶ-
να τὸν βασιλεῖον τους, μέ τὸ σκατὸ νά πῶσῶν σ' αὐτά. Τότε οἱ
διὸ ἄσπονος ἔγρησο, ὁ σουλτᾶνος κι' ἡ σουλτᾶνα, γρησῶν ἔξ' ἀνάγκη
σπῶμαρ, γιά ν' ἀντιμετωποῦσαν τοὺς ἀρραξῶς, τοὺς ἔγρησῶς τοῦ
Ἡρῶφρη.

Ἐτρεχε, λοιπόν, σὲ μιὰ ἀρχὴ ὁ σουλτᾶνος νά ἰδῆ τῆ σουλτᾶνα, πού
δέν τήν εἶχε δῆ ἄλλοτε σπᾶ πρῶσο. Τῆν εἶπε σὲ μιὰ σπῶν, πού τήν
ἔσωσε ἀπὸ βεβαίον ἄνατο. Καί μῶς τῆν εἶδε, ζωοφάνωσε ἀπ' τήν ὀ-
μορφιά τῆς. Τὰ ἔβλεπνε καλὰ τῆς ἦσαν τόσο μωρῶς καί πύνα, πού
μποροῦσαν νά σκελετοῦσαν ὄλο τὸ λεγροὸ κορμί τῆς. Τὰ μάτια τῆς ἐπῶ-
σαν παρῶντορα, τὸ φῶς τῶς ἦταν ἰσποτινῶδες καί κατένας δέν μπο-
ροῦσε νά τ' ἀντιζῶρη, γρησῶ νά ἀρραχῆ μᾶ ζωοφάνω, ἄρραχῆ ἄ-
ναρραχί, σπᾶ κορμί του.

Κι' ὁ σουλτᾶνος, ὅσο τῆν μωρῶς πρῶν, τόσο τῆν ἀγάπησε, ἀπ' τὴ
σπῶν πού τῆν εἶδε. Ἦταν πρῶντος πόρτα νά θησῶν τὰ λῶνα γιά
τῆν ἀγάτῆ τῆς.

Ἀλλὰ ἡ σουλτᾶνα δέν ἤθελε οὔτε νά τὸν ἀντιζῶ-
ρη. Ὅσο ὁ σουλτᾶνος σπῶνταν ἀρραχῶς σπᾶ πύνα
τῆς καί τῆν θρημοκαρῶλοσῶς, τόσο αὐτὴ τὸν ἀν-
ζῶνταν ἀρραχῶρη καί τὸν ζωοφάνωσε. Καί σπᾶ
τέλοξ, γιά νά τὸν ζωοφάνω καί νά τὸν τρωανθῆ
ἀκούα περισσῶτερο, τοῦ εἶπε πῶς μόνον ἀπ' τῆς φῶρῆ
διὸ ἄρραξ ἀπ' τὸν οὐρανὸν, τότε θᾶ τὸν ἀγάπηση.

Τότε ὁ σουλτᾶνος, τρελλῶς ἀπὸ τὸ ἄρραξ ἔρωτικό
τοῦ λάθος, τραβῆξε τὸ μαζοῦρι του καί τῆς ἔβραλε
καί τὰ δύο μάτια.

Κι' ἐνὸ αὐτῆ ἄρραξος νά τρεχῆ, ζωοφάνωσαν σπῶ-
μαρκατῶ ἀπ' τὸν τρωανθῶ μόνον τὸν φοβερῶν πύλῶν
τῆς, αὐτὸς ζωοφάνωσας μέσα σπᾶ κατονῶνες ζωοφῶς
τοῦ τὰ διὸ τῆς ζωοφῶρη μάτια, τῆν πῆρε ἔσπορα, ζωο-
φάνωσας :

—Πᾶρε τα, λοιπόν, σπῶντορῶρη, τὰ δύο ἄρραξ
τοῦ οὐρανοῦ !... Πᾶρε τα !...

Κι' ἀπὸ τότε, ὅταν τὸ φεγγαῖ ζωοφάνω ἰσποτι-
νῶ τὸν ἀπέγατο ὀκεανὸ τῆς ἄψαξ, οἱ ζωοφῶντες τῆς
ἔρρημον βέλοσαν ἐνὸ φαντασματῶ νά ἐρραφῶνται μέσα
ἀπ' αὐτῆ καί νά ζωοφάνωσαν. Τὸ ἔνα ἔνα πρῶξ
καί φῶρη, σπῶντορῶ ἀπὸ ἀρραχῶντες πύλῶν, ἐνὸ
τὸ ἄλλο τρεχῆ ἔσπορα τῶς μέ διὸ ἄρραξ σπᾶ γῶρη
καί φανῶνα :

—Πᾶρε, λοιπόν, τὰ δύο ἄρραξ πού μου ζήτησε !...
.....
ΤΑ ΔΥΟ ΑΣΤΕΡΙΑ Τ' ΟΥΡΑΝΟΥ

(Σκανδιναβική)

Μιά φορὰ κι' ἔναν καιρὸ, σ' ἕνα νησί πού μωρῶντο, ζῶσε μιὰ ἑν-
θά ὀμορφη κοπέλα, πού ἔκανε μέ τήν ὀμορφιά τῆς ὄλο τὸν κόσμο νά
φῶρη ἀπὸ τῆς παρῶντες τὸν γιά νά πᾶν νά τῆν θησῶν. Τὴ ὀμορφιά
μαλλιά πού εἶχε ! Καί τὴ γῶρη λευκῶ, κατᾶντορα, σάν γῶρη ! Καί τὴ
φλόγες ἄναβε σπῶν γῶρη τὸν παλληκαρῶν, μέ μιὰ ἰσποτι-
νῶ ! Τὰ μάτια τῆς, γῶρη καί ἔσπορα, σάν τῆ θάλασσα, ἔκταν
πολλῶς νά ζωοφάνω ἀπὸ τὸν βῶλοξ τῶς βέλοσαν τὸν ἴσπο ζωοφῶντες
φαντασματῶν. Ἄλλοι πεθᾶναν κι' ἄλλοι τρελλᾶντορῶσαν ἀπὸ ἀγά-
τῆ γ' αὐτῆ, ἀλλ' ἐκεῖνη δέν εἶνε σὲ κανένα τῆν παρῶντορῶρη πρῶ-
σοχῆ. Ὅσο ὀμορφῶ ἦταν, τόσο σπῶρη ζωοφῶντορα εἶχε. Πῶς ἀπὸ τὴ
ζωοφῶρη ἄρραξ μάτια τῆς ζωοφῶντορα μᾶ κατᾶ ἄλλοτῶρη !...

Κάποτε πῆγε σπᾶ νησί, πού κατονῶσε ἡ ὀμορφῶ αὐτῆ κορμὴ μέ τῆ
σπῶρη ζωοφῶρη, κι' ἕνα ὀμορφῶ παλληκαρῶ, τὸ ὀμορφῶτερο παλληκαρῶ
τοῦς τόλου του, ἐνὸς τόλου, ὅπου διαρῶξ ζωοφῶντορα ὁ ἦλος κι' ὅπου ὁ οὐ-
ρανὸς εἶνε πάντα ζωοφῶντορα. Τὸ φῶρο αὐτὸ παλληκαρῶ ἔκανε τὰ πύνα
γιά νά πῶρη τῆν σπῶρη ζωοφῶρη κόρη νά δεχθῆ τῆν ἀγάτῆ του. Αὐτὴ ὀ-
μῶς δέν τῆν δεχῶντορα καί τὸ τὸ φανερῶνε αὐτὸ μέ μετᾶ τῆν περῶν-
τορῶρη. Τὸ παλληκαρῶ πῆγε νά τρελλᾶνθῆ ἀπὸ τὸ κακό του.

—Τί θέλεις, τῆς εἶπε τέλος μὲ μετᾶ. Τὴ ζήτησὶ νά σπᾶ φῶρη, γιά
νὰ δεχθῆς τῆν ἀγάτῆ μου ;

—Ὅσὸ κᾶνω ἄνδρα μου, ὅταν μου φῶρης διὸ ἄρραξ ἀπὸ τὸν οὐ-
ρανὸ ! τοῦ ἀποζῶρησε, μ' ἕνα σπῶρη ζωοφῶντορα ζωοφῶντορα.

Τὸ παλληκαρῶ ἔβραγε ἀπελπισμένο καί δέν ζωοφάνωσε πᾶ.

Ὁ φῶρῶδες τὸν Φιόντ λένε, πῶς καμιά φορὰ τῆ νύχτα, σάν εἶνε
ἔσπορα καί διὰ φῶντορα ζωοφῶντορα σπῶς ζωοφῶντορα κάποτε τῆς
ἀρραχῶλοσῶς, βέλοσαν μᾶ σπᾶ ἀνθρώπῶν νά τεντῶν τὰ γῶρη τὸν
ἀπελπιστικῶ πρὸς τὸν οὐρανὸν. Ἐἶνε τὸ παλληκαρῶ, πού ἀκούα παρῶντορα
διὸ ἄρραξ νά ζωοφῶντορα ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, γιά νά τὰ πᾶν σπᾶ σπῶρη
πεντᾶμορφη, πού τῆν ἀγαπᾶ ἀκούα μ' ἄρη τὸν τῆν ζωοφῶρη.